

Avun huuto

Nuori mies istui yksin työpöydän ääressä kynä kädessään. Hän järsi hermostuneena kynän päätä ja pomputti jalkaansa lattiaa vasten. Paperi hänen edessään pysyi tyhjänä vaikka hän oli sitä jo tovin polttanut katseellaan. Kuinka kauan hän oli jo siinä istunut? Hän ei ollut aivan varma, mutta niin kauan että aurinko oli jo kerennyt laskea länteen. Ainut valo hänen yksiossaan tuli vanhasta tv:stä joka oli ollut päällä siitä asti kun hän tuli kotiin. Miehen pää vaipui hänen käsiinsä ja turhautunut huokaisu pakeni hänen huuliltaan. Mies hengitti syvään ja alkoi kirjoittaa.

Mä en voi niin hyvin.

Mies nosti kynän paperista ja mietti kuinka yksinkertaista nämä viisi sanaa oli loppujen lopuksi kirjoittaa. Hän hymähti itseksensä ja jatkoi.

Vihdoin mä sain sen kirjoitettua, ei se edes ollut niin vaikeaa! Miksi se sitten on täysin mahdotonta sanoa?

Jos nyt rehellisiä ollaan mä voin tosi, tosi huonosti. Etenkin nämä vikat kolme kuukautta on ollut uskomattoman raskaita, enkä mä muista millon mä viimeksi olisin ollut iloinen enemmän kuin pari tuntia kerrallaan. Mun päässä vaan pyörii niin paljon, ettei sitä ulkoa katsottuna uskois. Ehkä joku onkin huomannut, mutta eihän tällaisista asioista kuulu puhua. Enkä mä saisi mitään sympatiaa keneltäkään, muutenkaan koska en mä ole tyttö, enkä hyvän näköinen. Mä tiedän, että mä olen sairas, mutta tätä sairautta ei voi nähdä ulkoapäin, koska tää sairaus on mun pään sisällä. Ja ainakin niissä piireissä missä mä pyörin, kaikki tämä mitä mä tunnen on tabua. Ei äijät itke.

Miehen poskelle valui yksinäinen kyynel, mutta hän kuivasi sen äkkiä pois.

Kun mun kaverin kysyy mitä kuuluu mä vastaan aina "Pelkästään hyvää!" tottumuksesta. Ei ketään muutenkaan kiinnosta mitä mulle oikesati kuuluu. Jos mä kertoisin jollekin kaverille, niin mut leimattasi vaan jengin masentuneeksi jätkäksi.

Osittain mä syytän mun unilääkkeitä, mun pahasta olostani, mutta en ikinä uskaltaisi lopettaa niiden syömistä. Ilman niitä mä valvoisin omien ajatusteni kanssa tuntikausia joka yö ja ne ajatukset mun pään sisällä on pelottavinta mitä mä tiedä. Unilääkkeiden takia mä tunnen itseni zombiksi enkä mä jaksa pitää itsestäni huolta. Toisaalta mä tiedän että oikea syy sille miksi mä voin huonosti olen minä itse. Unilääkkeitä on vain helpompi syyttää kuin itseään. Mä olen niitä kuitenkin syönyt jo vuoden, enkä mä oikeastaan muista kovin hyvin kuinka elämä oli ilman niitä pieniä pillereitä.

Mä olen menettänyt monia mun läheisimmistä ihmisistä viime vuosien aikoina. Nämä ihmiset oli mulle kuin perhettä ja monet niistä mä olen tuntenut ykkösluokalta asti. Joidenkin kanssa mä vain yksinkertaisesti menetin kontaktin ja toiset taas oli ottanut itseään niskasta kiinni ja aloittanut elämään rehellistä elämää ja hankkinut perheen. Kovin isku oli kun mä vuosi sitten jouduin hautaamaan Jaken. Se oli ollut mun paras kaveri junnusta asti, mutta monta typerää päätöstä ja yksi laukaus päätti sen elämän. Sen jälkeen mä en enää pystynyt nukkumaan öitänä rauhassa ja rupesin ottamaan pillereitä.

Mä olen myös nähnyt jonkin verran tyttöjä tämän vuoden aikana, mutta kenekään kanssa minulla ei ollut minkään näköistä vakavaa suhdetta. Ennen kuin Yasmin ilmestyi elämääni. Hän potkaisi kaikki lukitut ovet pääni sisällä auki ja oli valo mun pimeässä elämässä. Kun olin hänen kanssaan minulla ei ollut mitään murheita. Minulla on aina ollut paha temperamentti ja se on usein johtanut minut ongelmiin ja aiheuttanut monta mustaa silmää. Kun olin Yasminin kanssa, sekään ei ollut ongelma, koska hän pystyi rauhoittamaan minut yhdellä katseella. Hän oli mun enkelini ja päähäni ilmestyi utoja hattaramaisia ajatuksia sormuksista ja yhteisestä kodista, kun katsoin häntä. Mä en kuitenkaan ikinä sanonut niistä mitään Yasminille, koska oletin hänen tuntevan samoin. Kolme kuukautta sitten hän lähetti viestin jossa luki "meidän pitää puhua". Kävi ilmi että Yasmin ei tuntenut samoin kun minä, vaan näki minut enemmänkin ystävänä. Hän kysyi minun mielidettäni ja paniikissa vastasin "Mä olen ihan samoilla radoilla". Erosimme ystävinä, mutta kotiin päästyäni mä löin nyrkeillä seinään ja tunsin itseni niin typeräksi. Yasmin oli ainut asia joka sai mut tuntemaan oloni hyväksi ja, kun hän pari viikkoa myöhemmin alkoi näkemään uutta jätkää oli mun pakko lyödä välit poikki. Se yksinkertaisesti sattui liikaa nähdä mun elämän rakkaus toisen jätkän kainalossa.

Jos mun pitäisi vetää mun elämästä joku metafora, niin se olisi pitkä automatka. Matkan alussa istuin isoveljen kanssa takapenkillä isän ja äidin istuessa edessä. Ulkona oli valoista ja auto oli täynnä naurua ja onnea, vaikka meidän auto ei ollutkaan kovin hieno ja ainakin kymmenen vuotta vanha jo. Sitten kaikki muuttui kun isä yhtäkkiä ilman mitään varoitusta kuoli mun ollessa kuusi vuotias. Mä tiesin silloin vaan että isä kuoli koska paha mies ampui sitä, mutta olen vasta nyt vanhempana saanut tietää koko tarinan isän vanhalta kaverilta. Isä ei ollut ikinä käynyt kouluja valmiiksi ja kun äiti tuli raskaaksi isoveljen kanssa oli isän pakko saada äkkiä jostain rahaa äkkiä. Isä ei tehnyt rehellistä työtä ja sai kokea sen elämän seuraukset aivan liian nuorena.

Nyt yhtäkkiä äiti joutuikin istumaan edessä yksin ja hoitamaan sekä kartan lukemisen, ajamisen ja meidän poikien hoitamisen. Äiti teki tosi kovasti töitä ja halusi vain että me pojat luettaisiin ahkerasti koulussa että saataisiin hyvät työt. Veli onnistui, minä en. Olen yksinkertaisesti liian samanlainen kun isä.

Nyt siitä on kolme vuotta kun täytin 18 ja muutin pois kotoa. Nyt minä istun aivan yksin autossa ja siitä asti, kun isä kuoli on taivas ulkona muuttunut vain pimeämmäksi. Tie jota ajan käy vain kapeammaksi ja silmäluomeni alkavat tuntua raskailta. Lamput loistavat erittäin haaleasti enkä näe mitä edessäni on vastassa. Minua väsyttää, mutten näe yhtäkään paikkaa johon voin pysähtyä, jos pysähdyn tähän keskelle tietä ajaa joku varmasti minua päin ja silloin varmasti menetän henkeni.

Minä tiedän tarvitsevani apua, mutten tiedä miten sitä pyydetään. Ehkä jos jaksan vielä hetken aurinko nousee taas ja löydän paikan jossa levätä. Jos en sitä ennen kolaroi.

Mies laski alas kynänsä ja katsoi paperia edessään. Siinä paperissa olivat kaikki hänen tunteensa. Hän huokaisi ja otti paperin käsiinsä repiäkseen sen. Sitten katsoi ulos ikkunasta, mutta näkikin vain oman heijastuksensa. Hän näki punoittavat ja turvonneet silmät ja kyynelvanat silmistä leukaan asti. Mies ei halunnut kuolla vaan elää, mutta elämä ei juuri nyt

vaan tuntunut elämisen arvoiselta. Hän muutti mieltänsä ja laski paperin alas. Hän otti puhelimen käteensä ja kaivoi taskustaan rypistyneen käyntikortin. Hän näppäili numeron näytölle ja jäi tuijottamaan näyttöä. ”Tee se nyt loppuun kun alotitkin!” Hän mumisi itsekseen. Mies painoi puhelimensa näyttöä ja jäi odottamaa. ”Valtakunnallinen mielenterveysneuvonta, miten voin auttaa?” ”Hei, tota ööö....mun nimi on Amir ja mä en voi kovin hyvin:”